

Eend Ed was altijd heel charmant.
Iedereen zei: 'Die Eend Ed
is ZO galant!'

Hij hield de deur voor je open,

en gaf zijn plekje
aan wie het nodig had.

Iedereen zei: 'Die Eend Ed,
dát is wel zo'n schat!'

Hij was altijd beleefd,

en altijd attent.

Iedereen werd door
Eend Ed verwend.

Hij had een groot hart,
en hij was heel hulpvaardig.

Iedereen zei: 'Die Eend Ed, die is zo aardig!'

Als een vriend ziek was, o, dan bracht ie van alles mee!
Bloemen, ballonnen en taart voor bij de thee.

Iedereen zei: 'Als ik ooit pech heb
en ik lig ziek in bed,
dan ga ik niet naar de dokter,
dan vraag ik om Eend Ed!'

'Je kunt zo goed met hem praten,
hij luistert urenlang,
naar eenden die sip zijn,
of boos,

of heel
erg
bang.

En voel je je ooit een beetje alleen,
dan slaat Ed meteen een arm om je heen.'

Maar op een dag leek er iets bij Eend Ed te zijn geknapt.
Hij was met het verkeerde been uit bed gestapt!

Bij het opstaan voelde
hij zich merkwaardig.

Helemaal niet beleefd,
attent of aardig.

Hij was nukkig en nors,
snibbig en sikkeneurig.

Hij was kribbig en knorrig,
heetgebakerd...

en humeurig.

